

Henki &

elämä

Jyväskylän seurakunnan lehti 18.9.2014 • numero 14

Luonto neuvoo metsästäjää

Neuvostoliiton
viimeiset vaiheet
ovat käsillä

► sivu 3

Nyt alkoi
ehdokkaiden
kampanja

► sivu 5

Kumoa väärät
muistot nurin
jo keski-iässä

► sivu 6–7

Kaikkea ei tarvitse muistaa

Me kaikki tarvitsemme muistia, usein enemmän kuin ajattelemmekaan. Muisti linkittyy kaikkeen aivojemme älylliseen toimintaan. Muistiin liittyvät häiriöt ovat yleisiä, eivätkä muistihäiriöt automaattisesti tarkoita muistisairautta. Muutos muistissa voi johtua stressistä, iästä, lääkityksestä, surusta tai muusta elämänmuutoksesta.

Ihminen voi kaikissa elämänvaiheissa vaikuttaa omaan terveyteensä ja muistiinsa elämäntavoillaan. Riittävä lepo, monipuolinen ja terveellinen ravinto sekä riittävä kuormitus niin keholle kuin aivoille lisäävät virkeyttäme ja aivojemme suorituskykyä. Rasituksen vastapainoksi aivot tarvitsevat myös aikaa palautua.

On tärkeää olla armollinen itselleen, kaikkea ei tarvitse eikä pidä muistaa. Muistin tukena voi käyttää esimerkiksi kalenteria tai muistilappuja. Muistisairauden ennaltaehkäisyä on myös kypärän ja turvavyön käyttö. Alkoholin heikentää muistia. Muistisairauden riskiä lisäävät lisäksi korkea verenpaine, kolesteroli sekä sokeriaineenvaihdunnan häiriöt. Pidä siis huolta terveydentilastasi kokonaisvaltaisesti.

Unohtelu ei ole vielä merkki muistisairaudesta, mutta jos arjen askareiden hoitaminen vaikeutuu muistioireiden vuoksi, on syytä hakeutua muistineuvolaan, muistihoitajalle tai lääkärille tarkempiin tutkimuksiin. Muisti ei koskaan heikkene ilman syytä. Myös iäkäänä on syytä tutkittua, mistä muistin muutokset johtuvat. Mitä aikaisemmin mahdollinen muistisairaus löydetään, sitä paremmin siihen voidaan vaikuttaa.

Suomessa on lähes 130 000 muistisairauteen sairastunutta. Vuosittain noin 13 000 suomalaista saa etenevän muistisairauden diagnoosin. Kenenkään ei pidä jäädä sairautensa kanssa yksin, eikä muistisairausdiagnoosia pidä nähdä lamauttavana asiana. On tärkeää jatkaa omaa elämänsä ja tehdä mielekkäitä asioita, kuten harrastaa.

Muistiongelmien saa apua esimerkiksi Keski-Suomen Muistiyhdistys ry:ltä, joka toimii koko Keski-Suomen alueella jakaen tietoa muistista ja muistisairauksista. Esimerkki yhdistyksen toiminnasta on Keski-Suomen Parkinson -yhdistyksen kanssa yhdessä hallinnoima nelivuotinen kehittämishanke: Osallistuva muistisairas - mahdollisuuksista käytäntöön.

Outi Ronkainen
hankekehittäjä/
toimintaterapeutti

Keski-Suomen Muistiyhdistys ry:n sekä Keski-Suomen Parkinson-yhdistys ry:n Osallistuva muistisairas-hanke

Tänään rukoilen

Anna ymmärrystä

Rukoilen ymmärrystä ja lempeyttä la tarkoin ja vastata viisaasti. erilaisuuden sietämiseen. Pyydän kärsivällisyyttä kuunnelleen 46 v.

Minkä roolin saan tai minkä roolin valitsen itselleni? Itse valittu rooli ja oman itsen hahmotus tai ulkoapäin lätkäisty leima voi olla raskas taakka, joka rajaa elämää. Toisaalta se voi myös auttaa porskuttamaan elämässä tulevien vaikeuksien yli. Elämänkaarikirjoittamisen ohjaaja Pepi Reinikainen suosittelee oman menneisyyden ja mukaan tarttuneiden roolien inventoimista jo hyvissä ajoin, että niiden pohtuminen ja purkaminen ei raskautu vanhuuden päiviä.

MINÄ-BRÄNDI VOI JOHTAA HARHAAN

Keskuudessamme liikkuu hannuhanhia, kulturalisikka suussa syntyneitä, uhrin osan saaneita tai valinnea. Moni meistä saa leiman otsaansa jo syntymässään. Leimat pitää kyseen alaistaa ja omaa elämänpolkua kannattaa katsoa armollisesti, kannustaa elämänkaarikirjoittamisen ohjaaja Pepi Reinikainen.

KAARINA HEISKANEN teksti
HENRI KÄHKÖNEN piirros

Selvityttyä, taistelija, kulturalisikka suussa syntynyt, uhri, sivustakatsoja, naurattaja, ylikävelty. Jos ilkeäisin, sanoisin, että jokainen meistä brändää itseään. Kerromme tarinoita ja lähetämme sanatomia viestejä, jotka vahvistavat omaa mielikuvaa itsestämme.

Mielikuvaa sopivat tarinat kulkevat mukamme lapsuusmuistista hautaan, ja niitä me vanhuuden päivinä kerromme lähimpiin.

Voiko ihminen itse päättää, millaisia asioita muistiin tallettaa ja millaisia asioita muistivarastosta pulpahtelee esille? Voinko itse vaikuttaa siihen mielikuvaan, joka minulla on itsestäni ja joka ohjaa toimintaani nyt ja muistoja sitten tulevaisuudessa?

Toimittaja **Reetta Meriläinen** kannusti taannoin *Helsingin Sanomien* kolumnissaan (tulevan) menneisyyden hallintaan, joka aloitetaan nyt.

– Menneisyyden hallintaa voi

harjoitella tekemällä nyt asioita, joista jää hyvä, mutta totuudenmukainen jälki.

Pepi Reinikaisella on 15 vuoden kokemus elämänkaarikirjoittamisen kurssien ohjaamisesta. Hän kannustaa ihmisiä inventoimaan muistojaan ja elämänsä tapahtumia jo aktiivisessa työiässä. Tuoloin voi vaikuttaa siihen, millaista muistettavaa karttuu.

Lisäksi se on hyvä mahdollisuus oikaista virheelliset muistot ja väärinymmärrykset sekä miettiä, onko omaan otsaan lätkäisty leima aito. Esimerkiksi 40 vuotta on sopiva ikä. Sen ikäisiä kirjoittajia Reinikainen on tavannut kurseillaan.

– Se on hyvä aika tehdä väliinventaarit. Omat vanhemmat ovat vielä elossa, ja heidän kanssaan voi käsitellä lapsuutta, kun on keskustelumahdollisuus. Lapsuuden käsitteily ei tarkoita sitä, että siinä kohtaavat syyttäjää ja syytettyä, vaan aikuiset, jotka kertaavat, miten ne asiat menivät – ja miksi.

Muistojen seulominen voi tuoda pintaan ikäviä ja ahdistavia koke-

muksia. Sitä ei kannata säikähtää eikä hommaa pidä jättää kesken, sillä traumaattiset asiat tuopaavat jyräämään hyvät asiat alleen.

– Pahat ja syllisyyttä aiheuttavat asiat kannattaa käydä läpi. Selvittämättöminä ne valtaavat alaa hyviltä muistoilta. Kun ne ovat purkautuneet, mieleen nousevat ne hyvät asiat, joita on tapahtunut ja joiden varassa on jaksanut elää. Ne ovat kuin helmiä pimeyden peitossa.

” Ahdistavia muistoja ei pidä pelästyä.

Kun ankeittakin vuosilta – vaika niiltä lapsuuden vuosilta, joihin on mahtunut surua tai väkivaltaa – muistuu mielen ihminen, joka opasti oikeaan suuntaan, tai harastus, joka kannatteli, se antaa uskoa tulevaisuuteen.

– Se vahvistaa uskoa siihen, että pärjään tässä hetkessä ja tulevai-

suudessa. Jo neurologia ja biologia antavat viitteitä siihen, että ne polut vahvistuvat, joita tallataan. – samoin vahvistuvat ne ajatusmallit ja tavat, joilla ihminen hahmottaa itsensä ja tulevaisuutensa.

Seuraava vaihe, jossa muistoja taas kannattaa inventoida, on eläkkeelle jääminen. Tuolloin on karttunut lisää kokemustietoa, jonka avulla tapahtunutta voi hallita ja laittaa järjestykseen.

– Lisäksi oma totuudellisuus voi kasvaa ikävuosien ja muisteluprosessin myötä. Uskaltaa katsoa tapahtuneita asioita.

Muistojen inventaation säästely myöhäisiin vanhuuden päiviin ei kannata. Vastaaan voi tulla niin kuohuttavia asioita, että ne kuohuttavat liikaa. Kuohuttava ei välttämättä tarkoita pahoja muistoja.

– Sekin voi jo ottaa koville, kun huomaa, että lapsuuden tai nuoruuden aikainen kaveri tai ystävälinen aikuinen vaikutti niin paljon elämäni valintoihin – mutta en silloin tajunnut arvostaa sitä.

– Se vahvistaa uskoa siihen, että pärjään tässä hetkessä ja tulevai-

taariota, jossa muistellaan ja ennen kaikkea kuunnellaan ja otetaan vastaan toisten kertomaa.

– On tärkeää, että hankalat asiat eivät tule päälle kuolinvuoteella. Masennusta on ehkä niin paljon senkin takia, että meillä on liikaa lastia, jota ei ole purettu. Reinikaisen luotsaamissa elämänkaarikirjoittamisen ryhmissä ei poimita rusinoita pullasta, vaan käydään elämää läpi kronologisesti. Työstäminen alkaa isovanhempien vaiheista, joihin kytketään myös historiaa ja yhteiskunnallisia tapahtumia. Yhteyksien oivaltaminen voi auttaa ymmärtämään esimerkiksi vanhempien toimintaa ja kodin ilmapiriä. Samalla muistellaan ja voi työstää leimaa, jonka on perheessä ja työelämässä saanut.

Brändi on sana, jota Pepi Reinikainen ei ihan nielaise. Elämänkaarikirjoittamisen kurseillekään ei tulla pönkittämään mielikuvaa itsestä, vaan ottamaan tuodellisesti selvää, kuka olen ja mistä tulen.

– Alka piti kirjoittajan tekstistä käy ilmi, mitä roolia hän haake,

onko hän rehellinen itselleen ja etelyle elämälleen.

Reinikainen muistuttaa, että moni asia on jo syntymässä annettu. Leima tulee esimerkiksi perheen yhteiskunnallisen aseman tai lapsen syntymäjärjestyksen myötä.

– Nimilapun saa pyytämättä. Se

” Leima ja nimilappu pitää kyseenalaistaa.

kannattaa kyseenalaistaa: onko lappu sellainen, joka minulle oikeasti kuuluu? Jokaisella on velvollisuus selvittää, mikä on omassa elämässä totta ja mikä on tarinaa. Jos ihminen on esimerkiksi koko ikänsä hahmottanut itsensä uhriksi ja ylikävellyksi, roolista on vaikea irrottautua.

– Mutta se on sitäkin tärkeämpää – eikä se ole mahdotonta.

Reinikaiselta on ilmestynyt kirja *uus Elämässä eteenpäin - irti uhuriutumisesta*.

Katumuskin voi korjata menneisyyttä

KAARINA HEISKANEN teksti

Dosentti **Taru Feldtin** johtama tutkimusryhmä on tutkinut Jyväskylän yliopistossa katumusta kohderyhmäänä viisikymppiset miehet ja naiset. Siinä iässä moni aktivoituu puntaroimaan elämänsä.

– Elinaikaakin on jäljellä, joten korjaavat toimet ovat mahdollisia. Yli puolet tutkimukseen osallistuneista kertoi katuvansa jotakin. Yleisimmin kadutaan hankkimatta jäänyttä koulutusta. Työelämään liittyvien valintojen seuraukset näkyvät voimakkaasti viisikymppisissä.

Toinen merkittävä katumuksen aihe liittyy perheeseen ja pariisuuteen. Onko tehnyt väärin valintoja, eronnut heppoisin perustein tai roikkunut tuhoisassa parisuhteessa? Myös sitä kadutaan, että lapsille ei ole ollut aikaa.

Myös elämäntapoihin liittyviä valintoja kadutaan.

Viikolla 38 on kansallinen Muistiviikko. Sunnuntaina 21.9. järjestetään Muistimessu Kaupungin kirkossa kello 10, jonka jälkeen on kirkkokahvit Aseman pysäkillä.

70+tyttöjen päivää jaetaan muistoja. Keltinmäen alueseudurakunnan alueella asuva: tule vietämään 70+tyttöjen päivää Keltinmäen kirkolle 11.10. klo 10–15. Käydään läpi tyttöjen elämää 40-luvulta tähän päivään muistojen, kuvien, lelujen ja kirjojen voimin. Jos sinulla on lelu tai kirja, tuo se ja jaa muistosi. Kevyttä jumppaa. Ruoka 5 €. Ilm. 30.9. mennessä 050 340 9899. Tied. 050 549 7032 tai 050 549 7032.

Musiikkimusiikset Kortepohjassa 23.9. klo 13–15. Puhe Eivor Pitkän, laulua Juhani Markola ja Kortepohjan pojat, lausunta Leena Varis, muistellut Sirkka Ruokokoski, kiitokset Leena Hänninen, Edesmenneiden läheisten muistelu, järjestää Jyväskylän Ruskat ja Keltinmäen alueseudurakunta. Kahvit, vapaaehtoinen maksu.

Pertti Kärppä käy kyyhkyjahdissa kymmenisen kertaa vuodessa. Metsästyksreissuun pitää lähteä hyvissä ajoin ennen aurin-gonnousua. Kärppä on metsästänyt riistaa pienestä pitäen.

Metsästäjälle tärkeintä on hyvät eväät

Pertti Kärppälle metsästyks on erityisesti luonnon opettelua, eläinten elintapojen seuraamista ja hiljaisuudesta nauttimista. Tämän päälle saalis on mukava lisä.

PETRI KANANEN
teksti ja kuvat

Aamukaste helmeilee pellonlaidalla Saviolla. Ei ole enää umpipimeää, mutta kaupunkilaiset kiskovat tähän aikaan peittoa tiiviimmin korville. Pikkulinnutkin vasta heräilevät.

Pertti Kärppä askeltaa maastopuvussaan pellon yli tuttuun paikkaan. Hän iskee pajunoksat paikalleen maahan ja virittelee niiden varaan maastoverkon. Syntyy hyvä näköeste. Tiheä metsikkö peittää näkyvyyden taakse päin.

Muutaman askeleen päässä maastoverkosta kasvaa pellolla hernetä. Muutama kourallinen herneitä on kaadettu myös pienen kankaanpalan päälle.

Kärppä asettelee hernelämpäreeseen linnunkuvia – muovista tehtyjä kyyhkyjä. Repusta löytyy muovinen varis kyyhkyjen seuraksi.

Herneillä, kyyhkyin ja variksen kuvilla houkuttelee paikalle seppelkyyhkyjä.

Kello ei ole vielä puolta kuutta aamulla. Metsästäjän pitää olla valmiina hetkellä, jolloin kyyhkyt heräävät. Silloin ne lentävät yösijoiltaan syömään – ja yleensä aina

samaa reittiä. Herneet eivät kasva pellolla summamutikassa valitulla paikalla. Kaiken takana on kyyhkyjen mieltymysten pitkäaikainen seuraaminen.

Kärppän reppu muuntuu jakkaraksi, ja mies istahtaa odottamaan. Hän nauttii hiljaisista aamuherkuista. Nyt on aikaa hörpätä lämmintä kahvia.

Kyyhkyllä on tarkka silmä, ja siksi Kärppä käyttää maastokuvioisia vaatteita ja istuu maastoverkon takana. Myös haulikko on maastokuvioinen. Liikkumatta ja meluamatta, siinä on metsästäjän ohje.

Minuutit kuluvat ja taivaanranta kirkastuu hehkuun, johon on roiskaistu yhtä aikaa taivaan sinistä, ripaus purppuraa ja haaleaa keltaista. Ilmassa on vahva syyskuun tuoksu.

Ensimmäinen kyyhky lentää ohi aivan liian kaukaa.

Pertti Kärppä on metsästänyt pienestä pojasta lähtien. Ensin hän kävi metsällä isänsä kanssa. Kun miehenalku jaksoi kantaa itse asetta, hän hankki etsästykskortin.

Metsästyks on Kärppälle ennen kaikkea luontoharrastus. Omassa rauhassa on kiva istuskella, kun luonto herää.

Eläinten katseleminen ja seuraaminen on hänelle elämys.

Kärppälle metsästyks on muuttunut entistä enemmän luonnontuntemisharrastukseksi. Linnut ja niiden elintavat pitää tuntea, jos haluaa saada saalista.

Etiikka kuuluu luonnollisena osana Kärppän metsästykseseen. Luontoa ja eläimiä kunnioitetaan. Esimerkiksi saaliin kuoleman pitää olla mahdollisimman nopea.

Kärppän mielestä on tärkeää, että saaliseläin on saanut elää vapaana luonnossa. Toisenlainen elämä on karsinassa kasvavalla tehotuotantoeläimellä. Riistaeläimillä on parempi elämä.

– Kuolemahan on kaikille sama. Elämä vain loppuu siihen.

Kärppä haluaa myös vaalia Suomen alkuperäistä luontoa loukuttamalla maahamme levinneitä tuolokkaita kuten minkkejä ja supikoiria. Vierasperäisten petojen vähentämisestä on hyötyä, koska pedot syövät alkuperäisasukkaiden poikaset ja munat.

Kyyhky lähestyy lupaavasti takaväsymältä. Kärppä kohottaa haulikon ja tähtää nopeasti, kaksi laukausta kajahtaa ilmoille. Kyyh-

ky ei putoa alas pellolla kaikkien laukauksien säestyksellä.

– Näytti että se lentää yli, eikä sillä ole aikomuskaan laskeutua. Sitten se kääntyi ilmassa ja laukaus meni ohi.

Aamuvirkkujen lisäksi nyt ovat heränneet myös uneliaimmat kyyhkyt. Yhdeksän lintua lentää metsästäjän huonoksi onneksi muutaman kymmenen metriä liian kaukaa.

– Ei yhdestä kyyhkyistä oikein ateriaa tee. Se on tosi pieni eläin. Kyllä tässä lintujahdissa tulee lihalle hintaa.

Kärppä käy kyyhkyjahdissa kymmenkunta kertaa vuodessa. Edellisellä kerralla hän ei saanut yhtään kyyhkyä. Totta puhuen saalis on ollut tänä vuonna tasan nolla. Vaikka kyyhkyjä tällä kertaa näkyikin, eivät linnut tulleet riittävän lähelle metsästäjää.

Kello on puoli kahdeksan. Kyyhkyt lopettavat lentonsa. Kunhan eväät on syöty, on metsästäjän aika siirtyä takaisin kaupunkiin. Kärppälle tuli taas metsästykskokemusta monta tuntia.

– Ei täällä saaliin perässä olla. Olen aina sanonut, että tärkeintä on hyvät eväät.

Muusikko Anne Federley on mieltynyt runoilija Anna-Maija Raittilan luontokuvaan. Luonto on runoissa läsnä ja osuu ihmiselämän leikkauskohtiin. Federleyn säveltämät runot liikkuvat kaikissa vuodenaajoissa.

Raittila oli hengellinen äiti

KAARINA HEISKANEN teksti

Anna-Maija Raittila (23.7.1928–26.8.2012) kirjoitti sekä virsirunoutta että taidelyriikkaa. Lisäksi hänet tunnetaan Taizé-lauluista. Raittilalla oli suhteita itäiseen Eurooppaan, rautaesiripun takana asuviin kristittyihin.

Vuoden 1986 virsikirjassa on useita hänen kirjoittamiaan, kääntämiään ja uudistamiaan virsiä. Raittilan vaikutus näkyy myös siinä spiritualiteetissa, josta monet uudet virret nousevat. Suosittuja Anna-Maija Raittilan virsiä ovat muun muassa 600 (*Hyvyyden voiman suojaan* - käännös) ja 525 (*Suurempi kuin sydämeni* - oma teksti).

Pöytälaatikkosäveltäjä maalaa sävelillä Raittilan runoja

Anna-Maija Raittilan runoissa humisee hiljaa, on sanottu. Raittilan runoissa myös raksahtelee jäinen korsi ja saapuu perille Viimeisen aamun vaeltaja. Jyväskyläläinen muusikko Anne Federley on säveltänyt runoilille maiseman.

KAARINA HEISKANEN teksti
VESA MUHONEN kuva

Jyväskyläläinen muusikko **Anne Federley** on säveltänyt lauluja runoilija **Anna-Maija Raittilan** runoihin. Ensimmäiset sävellykset syntyivät jo kymmenisen vuotta sitten. Sävellyksiä kuullaan kolmessa konsertissa Anne Federley Ensemblen esittämänä

– Sattumalta, nopeasti, intuitiivisesti ja hetken mielijohteesta, Federley kuvailee sävellystyötään.

Ehkä ei kuitenkaan ihan sattumalta: ensimmäinen syväkosketus runoihin tapahtui Anne Federleyn isän hautajaisissa. *Viimeinen aamu*-runosta löydetty hautajaisvärsy sai

sävelasun ensin. Sen jälkeen Federley lainasi pinon Raittilan runoja.

– Oikeastaan en lukenut niitä, vaan etsin niiden joukosta lauluja.

Sävellettäviksi päätyneitä tekstejä yhdistää hakeus, kaipaus ja elämän rajallisuuden näkyminen. Federley kiittelee, että Anna-Maija Raittila ei varonut vaikeita aiheita. Runoissa näkyy elämä sellaisena kuin se on, ei kaunisteltuna eikä siloteltuna.

– Teksteissä ei ole mustavalkoisuutta eikä oikeassa olemisen ajatusta. Tavoitan niistä oman uskonnollisukseni elementtejä, elämän hauraudesta nousevaa ih-

mettelyä. Ne eivät julista, vaan ihminen tulee vastaanotetuksi omasta elämästään käsin.

Suuri osa sävellyksistä syntyi yhdeltä istumalta. Sen jälkeen ne oleksivat pöytälaatikossa, kunnes muusikon elämäntilanne salli niiden esiintulon. Sovittaminen viisihenkiselle bändille on toki hionut teoksiksi, ja soittajat ovat tuoneet niihin oman panoksensa.

Kaikkissa sävelasun saaneissa runoissa ei ole loppusointua, joten laulut saattoi säveltää muotoon, joka ei vaadi toistamista.

– Sävellysten tyylilajia on vaikea määrittellä. Taidemusiikkia jazzvaikutelmilla? Mietiskeleviä? Jou-

kossa on muutama simppli sävellyks, jopa lastenlaulun omainenkin, sekä balladeja ja tangoon päin meneviä. Olen sävellyksilläni maalannut maisemaa Raittilan runoilille, Anne Federley haake määritelmää.

Luonto ja vuodenaajat ovat teksteissä vahvasti läsnä. Jäätynyt korsi katkeaa. Oksien läpi käyhtä aikaa viileä ja kuuma tuuli. Ihmisen edellä kulkee vallaton elämä. Raittilan luontokuvat ja -vertaukset puhuttelevat Federleytä.

– Hän ei kirjoittanut perinteistä luontokuvausta, vaan luontohavainnot kytkeytyvät johonkin ih-

miselämän leikkauspisteeseen. Ne jättävät tilaa omalle tulkinalle. Tekstit sanoittavat syviä asioita, joita en itse ole sanoilla tavoittanut.

Siivet-konsertti
Kaupunginkirkko
su 21.9. klo 18
Kuokkalan kirkko
to 9.10. klo 18 ja
pe 10.10. klo 13
Anne Federley, laulu,
Pekka Björninen, piano,
Markus Lajunen, saksofoni,
Ilona Rimpilä, kontrabasso ja Esko Turpeinen,
rummut. Kuokkalan konsertit äänitetään.
Ohjelma 10/5 euroa.

Elämästä

Säännöllisestä päivä- ja viikkorytmistä kannattaa pitää kiinni

MARJA LEENA LUUKKONEN
teksti ja kuva

Olen **Noora Kolu**, 24. Asun yhdessä poikaystäväni ja kahden chihuahuan kanssa. Tapaan säännöllisesti Jyväskylän keskustassa asuvaa isoäitiäni, joka on kertonut minulle tarinoita menneistä ajoista, Karjalasta, evakkotaipaleesta ja vuosista, jotka hän vietti sisarensa kanssa sotilapsena Ruotsissa.

Harrastan maksuttomia ulkoliikuntalajeja: kävelyä, samoilua luonnossa, rullaluistelua, pyöräilyä, hiihtämistä ja laskettelua. Haaveilen matkustamisesta.

Koulutukseltani olen suuterveydenhoitoon erikoistunut lähihoitaja. Sosiaali- ja terveysalalle halusin kutsumuksesta, koska minulla on vahva hoivavietti. Olen juuri saanut vakituisen työpaikan hammashoitajana.

Tiedän, että monet koulutetut nuoret ovat vailla työtä ja tuntevat suoranaista epätoivoa, kun eivät kelpaa työmarkkinoille, vaikka ovat osaavia loistotyyppisiä.

Jos koulutus- tai työpaikka ei löydy heti koulun jälkeen, nuoren kannattaa hakeutua työpajatoimintaan tai ottaa vastaan vapaaehtoistyötä. Joskus jo muutaman

viikkotunnin osa-aikatyöstäkin avautuu uusia polkuja. Säännöllisestä päivä- ja viikkorytmistä kannattaa pitää kiinni.

Liikkeelle kannattaa lähteä. Eipidä jäädä kodin seinien sisään passivoitumaan, katsomaan telkkaria tai viettämään tuntikausia netissä.

Olen seurakunnan jäsen ja aion sellaisena myös pysyä. Kirkollinen vihkiminen on minulle itsestäänselvyys, kristinuskoon kuuluva juttu.

Seuraan huonosti politiikkaa enkä aina tiedä, milloin mitkään vaalit ovat, mutta seurakuntavaa-

leissa voisin tänä syksyn äänestää, ensimmäisen kerran.

Vesalassa käymäni rippikoulun jälkeen olen osallistunut seurakunnan tapahtumista eniten joulukonsertteihin ja joulukirkkoon.

Viime aikojen sota- ja väkivaltautiset ovat olleet järkyttäviä. Väkivallan näkeminen turruttaa, kun ei voi itse tehdä mitään kärsivien auttamiseksi.

Huomaavaisuus, vaikka vanhuksen auttaminen portaissa, on hyväntekemistä, johon jokaiselle tarjoutuu arjen keskellä mahdollisuuksia.

Noora Kolu

Jos koulutus- tai työpaikka ei löydy heti koulun jälkeen, nuoren kannattaa hakeutua työpajatoimintaan tai ottaa vastaan vapaaehtoistyötä.